

Из списка предмета произилази да је првостепени орган, поступајући по захтеву тужиље за признавање права на дечији додатак за двоје деце, наложио тужиљи закључком од 16.04.2004. године да допуни захтев документима која су неопходна за одлучивање по захтеву за остваривање права тј. да достави доказе о чињеницама у вези непокретности и стамбеног простора и изјаву од чега издржава своју породицу, с обзиром да нема пријављених прихода. Како тужиља није поступила по закључку првостепеног органа од 16.04.2004. године, то јој није признато право на дечији додатак, односно њен захтев је одбачен као непотпун у смислу одредбе члана 58. став 2. Закона о општем управном поступку. Тужени орган је одбио жалбу тужиље налазећи да је правилно поступио првостепени орган када јој није признао тражено право, јер нема основа за оцену свих услова прописаних законом за остваривање права.

Међутим, тражене доказе и то: уговор о поклону Ов. број 39/2000, као доказ о праву својине на породичној стамбеној згради у Рајчиловцима, фотокопија личне карте Иванчов Ивана – супруга тужиље, са пријавом боравишта у Босилеграду – Рајчиловци и изјава тужиље од 8.05.2004. године о начину издржавања породице, тужиља је према наводима жалбе доставила првостепеном органу, па се не може прихватити као правилан закључак туженог органа да је првостепени орган правилно одлучио када тужиљи није признао право на дечији додатак, јер није доставила тражену документацију. Из образложења оспореног решења се не види које то доказе тужиља није доставила по налогу првостепеног органа, а који су били неопходни за остваривање права на дечији додатак, односно није оценио наводе жалбе, иако је био обавезан да то учини према члану 235. став 2. Закона о општем управном поступку.

Налазећи да је оспореним решењем повређен закон на штету тужиље, Врховни суд Србије је тужбу уважио и оспорено решење поништио, одлучујући као у диспозитиву пресуде на основу одредбе члана 41. став 2, у вези члана 38. став 2. Закона о управним споровима.

У поновном поступку тужени орган ће оценити све доказе који се налазе у списима предмета, доказе приложене уз жалбу и тужбу, и донети ново, на закону засновано решење, имајући при том у виду да су правно схватање и примедбе суда изнете у овој пресуди обавезне за тужени орган у смислу одредбе члана 61. Закона о управним споровима.

ПРЕСУЂЕНО У ВРХОВНОМ СУДУ СРБИЈЕ У БЕОГРАДУ
дана 31.05.2005. године, У.3892/04

Записничар,
Ружа Урошевић,с.р.

Председник већа-судија,
Љубодраг Пљакић,с.р.

За тачност отправка

